

Све смо могли очекивали кад је у домаћим медијима обележавана десетогодишњица бомбардовања: и игнорисање и минимизирање значаја ове болне теме, и романтичне индивидуалне приче (о пилотима) и приче о „Милошевићевој кривици“ и немушто-кукавне изјаве о „авио-кампањи“ и о „интервенцији која се могла избећи“ и штошта друго, али не и отворено заговарање уласка у НАТО од стране домаћих НАТО лобиста. Очекивали смо и кампању НВО сектора о злочинима српских формација над „невиним припадницима ОВК“ као и различите врсте спиновања с циљем да се скрене пажња са праве теме: ко је одговоран за бомбардовање, који су били поводи и узроци тог рата и шта се заправо дешавало иза медијских кулиса „хуманитарне интервенције“? Али, ипак, промоција НАТО пакта и његових „вредности“ на десетогодишњицу НАТО бомбардовања Србије превазилази све ове замене теза и манипулације. То није само безобразлук, већ и прст у око нашем народу, то је отворено потцењивање интелигенције и повреда трауматизованих (о)сећања.

НАТО линија поделе

НАТО лобисти су без имало осећаја за време и место пропагирани своју „фирму“ у моменту кад смо се сви присећали ужаса и понижења који нам је НАТО приредио 1999. (али и раније, бомбама на Републику Српску и логистиком протеривања Срба из Хрватске). Њихови аргументи су били у стилу: сви иду у НАТО, па морамо и ми, а убрзо ћемо бити окружени земљама које припадају овом војном пакту. Сличан аргумент се могао чути и 1941, око уласка у Тројни пакт: „сви око нас су у пакту“, „велика је то сила западна“, „не треба их љутити“ и томе слично. То што су друге земље у окружењу ушле у НАТО не значи да и ми морамо, нарочито стога што се то од нас и не тражи званично, нити је то услов за статус „вечитог кандидата за улазак у ЕУ“, чему наша власт толико ревносно тежи. Постоје земље које су у ЕУ, а нису у НАТО-у, као и оне које су, попут Швајцарске, неутралне и окружене НАТО земљама, па им то нимало не смета да буду богате и напредне. Данас, водити неутралну политику је знак мудрости.

Други аргумент је још слабији: уласком у НАТО, бићемо безбеднији и мање ћемо морати да улажемо у војску. Безбедност унутар овог војног савеза је прилично дискутабилна у турбулентном свету у коме НАТО редефинише своју улогу, то јест од дефанзивног савеза иде у правцу интервенционизма. Ући сада у НАТО значи ући баш у фазу кад овај војни савез може ући у различите конфликте на Истоку, а то значи и обавеза учествовања у њима. Да ли ико паметан данас на самом прагу велике економске кризе

(које по правилу рађају конфликте) може да гарантује да наши момци неће учествовати у војним операцијама по империјалним ратиштима западне војне алијансе. О неком оваквом „аранжману“ би се евентуално могло размишљати ако би се дошло у позицију да се „тргује“ око статуса Косова и Републике Српске. Но, како о томе нема ни речи, ми и немамо никакав политички или стратешки интерес да размишљамо о уласку у НАТО.

Напротив, имамо много разлога да будемо против уласка у војни савез који нас је жестоко бомбардовао. Пре свега, реч је о очувању минимума националног достојанства које би пред собом, прецима и потомцима, изгубили таквим сервилним понашањем. Да ми молимо њих који су нас засипали бомбама да нас приме и да и тиме потврдимо прихватање своје кривице за бомбардовање и губитак Косова је дно дна и морално и људско. Такав акт власти би у већем делу јавности био, с правом, дочекан као акт колаборације са окупаторима Косова и довео би до велике поделе. Тако би се продубили стари и генерисали нови српски расколи, што нам сигурно није потребно. Чак и да су заговорници Нато-интеграција у праву: да би улазак у овај војни савез поправио наше шансе за улазак у ЕУ и да би нам нешто значео у смислу безбедности, у шта не верујемо, он би донео велики осећај стида и огорчење јавности. Ране нису још зацељене. А свака политика која потискује истину и генерише расколе, нарочито оне непотребне, јесте лоша и непродуктивна. Она Србију блокира и не може никако водити напретку и добру.

Поводи и узроци рата

Да бисмо били свесни своје позиције у односу према НАТО-у и према Америци која га контролише, морамо разумети узроке рата 1999. Узроке треба одвојити од повода, учи нас прва лекција историјског знања. Као повод, више не фигурира онај инсценирани Рачак. Остало је у западним медијима прилично широко постављена теза о репресији српских органа власти над „недужним Албанцима“. Да би се та теза ојачала и Хашки суд пресуђује драконски српским официрима и војницима, а амнестира албанске терористе. У ту кампању доказивања српске кривице, преко денунцирања српских полицајаца, ових месеци се укључило и неколико пронатовски оријентисаних НВО организација и медија.

Но, без обзира на све, то никако не представља узрок рата. Онај ко мисли да је „угроженост Албанаца“ покренула империјалну машинерију, нема шта да тражи у политици и у промишљању феномена модерног рата. Узроци овог рата, као и других ратова које покреће запад предвођен Америком су озбиљни: пре свега економски, стратешки и геополитички. Америка је овим ратом дисциплиновала НАТО (тј. чланице

ЕУ), направила нови продор на исток (после Дејтона и Босне), запосела стратешку „косовску тврђаву“ у центру Балкана и посредно подвргла себи Србију. Секретар за енергетику САД је у време бомбардовања рекао да је Србија нападнута, јер се не може допустити да на стратешким путевима и енергетским комуникацијама буде непослушна земља. Нигде није споменуо Косово и угрожене Албанце и није лио „крокодилске сузе“ за њима као британски премијер. За овај рат су лобирали и војноиндустријски комплекс, заинтересовани финансијски кругови и шверцерско-мафијашки картели, који имају јаке везе са корпоративним и безбедоносним структурама. Као и сваки рат који води САД, он је конвергентна интереса доминантних инсајдерских лобистичких група које припуштају и понеког аутсајдера (рецимо албански нарко-картел) који је под њиховом контролом.

Због чега је данас битно бити свестан правих узрока рата (о којима се мало прича у домаћим медијима, јер то није политички коректно)? Због тога што прави узроци и мотиви и даље постоје и они су трасирали политику САД и после 1999. Агресија на Србију се наставила и после 1999, али неоружаним средствима. Притисци, уцене, медијски рат и финализација процеса одузимања Косова кроз симулацију преговора је наставак агресије према Србији која и данас траје. Притисци око прихватања Еулекса, око формирања „подобне владе“ и око „војвођанске аутономије“, као и око „довршавања сарадње са Хагом“ јесу део истог процеса сламања отпора Србије и легализације агресије из деведесетих. Када Србија коначно прихвати кривицу за бомбардовање кроз медијско испирање мозга, кад „хашка истина“ постане непорецива, кад власт прихвати институције „независног Косова“ (и без формалног признања), кад почнемо молити за улазак у НАТО, онда и нећемо имати права кажемо да је то био неправедни рат и да је на снази окупација дела територије Србије.

Сваки сукоб, војни и невојни, јесте сукоб две воље у коме једна побеђује када друга буде сломљена, и када с друге стране нема више значајнијег отпора. Сукоби и ратови, видљиви и невидљиви, јесу сукоби духова, и започињу и завршавају у духовној сфери. Стога НАТО победницима није било довољно што су Србију натерали да се повуче са Косова и да толерише окупацију, већ су желели да се кроз преговоре, хашко судилиште и медијске кампање сломи отпор Србије према окупацији Косова и наметнутој глобалистичкој „истини о деведесетим“. Ситуацију око рата 1999. је најбоље описао један тадашњи коментар у Вашингтон посту где се, отприлике, рекло да Америка није победила Србе и српску војску која је била спремна и даље да се бори, али је победила српску, пре свега београдску елиту, која није била спремна ни да у склоништима борави, нити да се одрекне лагодности путовања и летовања. Последњих десетак година се покушава и то „исправити“ кроз „реформу војске“ и медијско деловање на свест грађана Србије с циљем прихватања „стања на терену“ као једино могућег и непромењивог или кроз наметања осећаја „српске кривице“ да би се легализовала отмица идентитетски кључног простора – Косова.

Џејми Шеј је рекао да НАТО може спокојно бомбардовати Србе, јер ће ови то брзо заборавити. Нажалост, слушајући нашу политичку и интелектуалну елиту и гледајући неке медије или насловне странице новина 24. марта (рецимо Блиц то није имао на насловној страни ни као мању вест) видимо да је Џејми био скоро у праву. Ми смо у великој мери потиснули сећање на ово бомбардовање или пак покушавамо да амнестирамо агресора немуштим изјавама водећих политичара о „ваздушним кампањама“, ваљда да би нам „Ђура опростио што нас је тукао“.

Сећање на бомбардовање и отмицу Косова од стране НАТО-а се показује као изузетно важно, не само да бисмо сачували оно мало националног достојанства, него и да бисмо, можда, некада у будућности били у прилици да оспоримо „независност Косова“. Оно је од виталне важности, јер 1999. и Косово могу бити идентитетски камен темељац националног окупљања и јединства у веку глобализације која укида посебности (индивидуалне, културне и националне). Уласком у НАТО би се обавезали на погубни заборав и на прихватање сецесије Косова. Насупрот томе, сећање на 1999. и на Косово јесте она нит која повезује наше људе у земљи и расејању и може имати улогу двомиленијумског сећања на „изгубљени Јерусалим“ које је интегрисало Јевреје широм света, те на крају довело до обнове државе Израел. Народи који се не сећају својих кључних датума и својих светиња престају да буду заједнице, те тиме себе добровољно искључују из историје. Памћење онога што нас одређује, а ту је кључно историјско искуство, јесте услов опстанка, па и напретка једне заједнице.